

tilføjes ved Forsæt eller Uagtsomhed. Ligesom det nemlig i mange Tilfælde vilde give Anledning til Tvivl, om en udvist Uagtsomhed maatte karakteriseres som grov eller ikke, saaledes maa det anses for betænkeligt, at Lovgivningen paa Forhaand tilkendegiver den ene Part i et Kontraktsforhold, at denne uden Risiko tør paa Medkontrahentens Bekostning gøre sig skyldig i simpel Uagtsomhed.

Reglen i § 29 om Tyendeforholdets Fortsættelse i Tilfælde af Husbondens Død eller Konkurs er udvidet til ogsaa at gælde, naar en Udlægshaver eller Brugspanthaver tiltræder Besiddelsen af en Landejendom.

Reglen i § 30 om privilegeret Stilling for Tyendets fremtidige Løn i Konkursboer m. v. er ændret derhen, at Tyendets Krav for Tiden efter Konkursens Begyndelse eller Dødsfaldets Indtræden er Massekrav mod Boet, hvilket synes rimeligt, da Tyendeforholdets Fortsættelse er tvungen.

Justitsministeriet er derhos med samtlige Kommissionens Medlemmer enigt i, at efter den nugældende Ordning har Tyendet paa Landejendomme, hvor Besætning og Driftsinventarium samt Avl og Afgrøde som Regel vil være pantsat som Tilbehør til den faste Ejendom, i Tilfælde af Husbondens Fallit eller Retsforfølgning fra hans Kreditorer altfor ringe Sikkerhed for den tilgodehavende Løn, idet den det ifølge Konkursloven tilkommende Fortrinsret i Husbondens Konkursbo netop ikke gælder i Forhold til Panthaverne i Ejendommen med Tilbehør, skønt Tyendets Arbejde i disse Tilfælde i Almindelighed i høj Grad er kommet Panthaverne til gode. Selv om denne Betragtning efter Justitsministeriets Opfattelse vel ikke bør føre til at gøre noget Indgreb i Pantekreditorernes Ret med Hensyn til selve Ejendommens Substans, kan det formentlig kun anses for billigt at bestemme, at Panthaverne maa finde sig i, at deres Ret til Ejendommens Tilbehør, der kun ifølge den positive Lovgivnings Bestemmelser, jfr. Fdg. 28. Juli 1841 § 3 og Konkurslovens § 153, kan indbefattes under Pantsætningen af den faste Ejendom, maa staa tilbage for det paa Ejendommen tjenende Tyendes Lønkrav, for saa vidt Ejeren erklæres fallit, eller hans Arvinger fragaa Arv og Gæld i hans Dødsbo. I Henhold til disse Betragtninger er Reglen i Forslagets § 30, 2. Stk. foreslaaet, hvorved bemærkes, at den for Tyendet herved skabte Retsstilling for saa vidt ikke er en Nyordning i dansk Ret, som den kun for det heromhandlede Retsforholds Vedkommende med visse Begrænsninger retablerer den alle pri-

vilegerede Fordringer tidligere tilkommende Retsstilling i Forhold til Panthavere.

Det har været under Overvejelse i Justitsministeriet udtrykkelig i § 34 at opregne flere Tilfælde, hvor Tyendet har Ret til at undlade at tiltræde Tjenesten, men man har sluttelig ment at kunne blive staaende ved Udkastets Regel som indeholdende de mest praktiske Eksempler paa Tilfælde af den angivne Art.

Reglen i § 35 Nr. 7 er ændret saaledes, at Tyendet har Ret til uden Opsigelse at forlade Tjenesten, naar Husbonden yder det Kost eller Opholdsrum, der er i Strid med Loven eller særlig Aftale eller egnet til at udsætte dets Helbred for Fare.

Bestemmelsen i § 37 Nr. 4 er affattet saaledes, at Husbonden har Ret til at vægre sig ved at modtage et Tyende, der lider af smitsom Sygdom, eller som paa Grund af Sygdom eller Legemsskade eller for det kvindelige Tyendes Vedkommende Frugtsommelighed er uskikket til den paatagne Tjeneste.

Som nyt Nr. 8 i § 38 er indsat en Regel om, at Husbonden kan bortvise et Tyende, der lider af smitsom Kønssygdom.

I § 39, 2det Stk., er tilføjet Bestemmelse om den paagældende Bødes Størrelse.

Justitsministeriet forudsætter, at det i §§ 40—45 omhandlede Tyendenævner ogsaa skal paakende de Tvistigheder, der fremkomme i Anledning af Fremsættelsen af Krav mod Husbondens eller Tyendets Døds- og Konkursbo. For at tydeliggøre dette, er Ordet »Sager« i Udkastets § 40, 1. Linie, i Forslaget ændret til »Tvistigheder«.

I samme Paragraf er det tilføjet, at Nævningen skal bo i Kommunen.

Reglen i § 43, 3die Stk., 1ste Pkt., er omredigeret saaledes, at den Bøde, der skal idømmes den for Tyendenævnet udeblivende Part, kan sættes lavere end 5 Kroner.

I samme Paragrafs næstsidste Stykke er det tilføjet, at Vidneførsel til Brug i disse Sager kan ske inden Retten efter Reglerne for private Politisager. Det turde efter Omstændighederne være uforvarsligt at henvise Parterne til alene at kunne bruge frivillig mødende Personer. Og vel taber Adgangen til retslig Vidneførsel en Del af sin Betydning ved Paabudet om, at Sagen i Reglen bør afsluttes i eet Møde. Men ligesom der dog er aabnet Mulighed for Udsættelser, saaledes vil Vidneførselen inden Retten efter Omstændighederne kunne ske forud for Sagens Foretagelse i Nævnet.